

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA
CATALUNYA
SALA SOCIAL

Passeig Lluís Companys s/n
Barcelona
934866175

SECRETARIA JUDICIAL DE SALA D/DÑA. MERCEDES INIESTA GARCIA. (ng0056)

CÉDULA DE NOTIFICACIÓN DE PROVIDENCIA DE VOTACIÓN Y FALLO Y DE SENTENCIA

En el rollo de Sala núm.: ; formado para resolver el recurso de suplicación interpuesto contra resolución dictada por el Juzgado Social 22 Barcelona en los autos Demandas núm. la Sala de lo Social del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, ha dictado, providencia de votación y fallo y con fecha la sentencia que por copia autorizada se acompaña a la presente.

Se le hace saber que tal resolución no es firme y que contra la misma puede interponerse Recurso de Casación para la Unificación de Doctrina con los requisitos y advertencias legales que constan en la sentencia que se notifica.

EL IMPORTE DE LA CONDENA EN COSTAS, ASÍ COMO DEL PRINCIPAL, DEBERÁ INGRESARSE UNA VEZ FIRME LA SENTENCIA, EN LA CUENTA DE CONSIGNACIONES DEL JUZGADO DE LO SOCIAL CORRESPONDIENTE.

Y para que sirva de notificación en forma a la persona que se indica, libro la presente que firmo en Barcelona a catorce de mayo de dos mil quince.

LA SECRETARIA JUDICIAL

www.TribunalMedico.com

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA
CATALUNYA
SALA SOCIAL

SECRETARÍA MERCEDES INIESTA GARCIA
SOLÉ

Recurso de suplicación:
Recurrente:
Recurrido: Instituto Nacional de la Seguridad Social
Reclamación: Invalidez grado
JUZGADO SOCIAL 22 BARCELONA

DILIGENCIA.- En Barcelona, a 11 de Mayo 2015

La extiendo yo, la Secretario, para hacer constar que con esta fecha se devuelve por el Magistrado Ponente el presente procedimiento. Paso a dar cuenta al Ilmo. Sr. Presidente de la Sala. Doy fe.

PROVIDENCIA.-

ILMO. SR. D. JOSÉ DE QUINTANA PELLICER
ILMO. SR. D. JOSÉ QUETCUTI MIGUEL
ILMO. SR. D. GREGORIO RUIZ RUIZ

En Barcelona, a 11 de Mayo 2015

Dada cuenta; se señala para deliberación, votación y fallo en el presente procedimiento el próximo día doce de mayo de dos mil quince.

Así lo acordó la Sala y firma el Ilmo. Presidente. Doy fe.

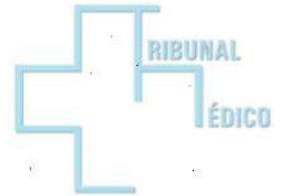

Ante mi.

DILIGENCIA.- Barcelona a la misma fecha. Seguidamente se cumple lo acordado.
Doy fe.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
CATALUNYA
SALA SOCIAL

F.S.

Recurs de Suplicació:

IL·LM. SR. SEBASTIÁN MORALO GALLEGO
IL·LMA. SRA. ASCENSIÓ SOLÉ PUIG
IL·LMA. SRA. LIDIA CASTELL VALLDOSERA

Barcelona, 12 de maig de 2015

La Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, formada pels magistrats esmentats més amunt,

EN NOM DEL REI

ha dictat la següent

SENTÈNCIA NÚM.

En el recurs de suplicació interposat per a la sentència del
Jutjat Social 22 Barcelona de data 3 d'octubre de 2014 dictada en el procediment
núm. en el qual s'ha recorregut contra la part Instituto Nacional de la
Seguridad Social, ha actuat com a ponent Il·lma. Sra. Ascensió Solé Puig.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. En data 7-10-13 va arribar al Jutjat Social esmentat una demanda sobre invalidesa grau, la qual l'actor al·lega els fets i fonaments de dret que va considerar procedents i acabava demanant que es dictés una sentència d'acord amb el que es demanava. Admesa la demanda a tràmit i celebrat el judici, es va dictar la sentència en data 3 d'octubre de 2014, que contenia la decisió següent:

DESESTIMANT la demanda formulada per la Sra.
contra INSTITUTO NACIONAL DE LA SEGURIDAD SOCIAL (I.N.S.S.), ABSOLC la part demandada de les pretensions de la demanda.

Segon. En aquesta sentència es declaren com a provats els fets següents:

1.-La Sra. [redacted], nascuda el dia 11-11-1953, amb D.N.I. n° [redacted], afiliada al Règim General, amb professió habitual de Agente Venta Cupón O.N.C.E., en situació d'alta i en actiu en la data de la sol.licitud, (10-5-2013), va iniciar situació de I.T. el dia 18-4-2013 fins el dia 13-5-2013, en què se li va donar d'alta per milloria.

2.-Després del reconeixement mèdic de l'ICAM en data 10-5-2013, es va dictar Resolució de l'I.N.S.S. en data 6-6-2013 en la qual es declaraba que no estava afectada de cap grau d'incapacitat permanent i no provenia d'I.T.

3.-Formulada reclamació prèvia, va ser desestimada per Resolució definitiva de data 4-7-2013, que va finalitzar la via administrativa.

4.-Les malalties que té la demandant són: Poliomièlitis a los 7 meses que causó parálisis de EEII izquierda. Dismetría de 5 cms. Atrofia cuádriceps de pierna izquierda. Precisa bitutor desde hace 6 años y muletas. Artrosis de cadera derecha grave, cubital bilateral por uso de bastones. Síndrome postpolio con pérdida de fuerza de todas las extremidades.

Docs. 5 i 8 de l'actora.

5.-La base reguladora de la prestació d'I.P.A i d'I.P.T són 1.963,02 euros mensuals.

6.-La data d'efectes per a l'I.N.S.S., la notificació de sentència, condicionada al cessament en el treball. Per a l'actora, el dia de la sol.licitud, 10-5-2013.

Tercer. Contra aquesta sentència la part actora va interposar un recurs de suplicació, que va formalitzar dins del termini. Es va donar trasllat a la part contrària que no el va impugnar. Es van elevar les actuacions a aquest Tribunal i es va formar aquest rotlle.

FONAMENTS DE DRET

Primer. L'objecte de recurs de la demandant contra la Sentència que desestima declarar-la en situació d'incapacitat permanent derivada de malaltia comuna per les funcions habituals de venedora de cupons ONCE, és per revisar els fets provats i per examinar la infracció de normes substantives o de la jurisprudència en empara en l'article 193, b) i c) de la Llei 36/2011 Reguladora de la Jurisdicció Social de 10 d'octubre (BOE 11 d'octubre).

Segon. Postula la modificació del primer fet provat, per a que es corregeixi la contradicció del fet provat que afirma que es trobava d'alta en el moment de la sol.licitud malgrat establir seguidament que va estar en situació d'incapacitat temporal des del 18 d'abril de 2013 fins el 13 de maig següent, sent la data de la petició de la incapacitat permanent de 10 de maig de 2013. Interessa doncs aquesta correcció per a que es digui que quan va interessar la incapacitat permanent es trobava en situació d'incapacitat temporal i per tant en situació assimilada a l'alta. Basa la modificació en la pròpia Resolució del Institut Nacional de la Seguretat Social.

També postula la modificació del quart fet provat referit a les patologies que pateix.

Proposa un text alternatiu que digui que presenta: " Poliomièlitis als 7 mesos, que va causar paràlisi de l'extremitat inferior esquerra. Dismetria de 5 cm.. Atròfia quadriceps de cama esquerra. Precisa bitutor des de fa 6 anys i crosses. Artrosi de maluc dret greu. Gonartrosi dels dos genolls. Afectació del nervi cubital bilateral per us de bastons, amb acroparestèsies a les dues mans. Síndrome post polio amb pèrdua de força les extremitats i dolor generalitzat continuat i sense fluctuació, especialment nivell de maluc dret, mans i columna dorso lumbar. Escoliosi dorso lumbar i dorso lumbàlgia crònica." Basa la modificació en els documents mèdics que relaciona.

Cal recordar el caràcter extraordinari del recurs de suplicació, quasi de cassació (Sentència del Tribunal Constitucional de 18 de octubre de 1993, RTC 1993\294), cosa que significa que el Tribunal no pot revisar o analitzar el procés en tota la seva dimensió, sinó únicament les qüestions que, entre les controvertides i en els termes legals establerts, acotin les parts; contràriament, si d'ofici per part del Tribunal es construïssin els motius de suplicació, quedaria desnaturalitzada l'essència del recurs mateix i la Sala assumiria una posició de part impròpia i contra llei. L'article 196.2 i 3 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social es refereix a les actuacions de la instància, que es revisen en la suplicació, -no com una apel·lació amb prova nova o segona instància-, dintre de les limitacions legalment establertes.

Aquesta limitació no resulta contrària al principi de tutela judicial efectiva establerta en l'article 24 de la Constitució Espanyola, sinó que n'és conseqüència ja que impedeix que el Tribunal superior dedueixi una pretensió que no estigui rigorosament formulada, a fi de no contravenir el principi d'imparcialitat que regeix la funció judicial per a garantir que no es trenqui l'equilibri entre les parts processals (STS. IV. de 23 de novembre de 2001 Ar. 10298); equilibri que únicament es pot desarticlar per alguna d'elles fent ús dels instruments legals i processals establerts legalment per a poder imposar la seva tesi sobre la de l'altra part, però no per a imposar la seva tesi a l'òrgan judicial.

És per la instància única que regeix el procediment de la jurisdicció social i la revisió limitada de les resolucions de la instància en suplicació, que la modificació de fets provats únicament pot ser conseqüència d'un error de fet evident i ha de derivar de la prova pericial o documental eficaç i eficient a fi de no dur a cap el tribunal ad quem una anàlisi de la prova practicada amb una valoració nova dels elements de prova emprats (Sentència de la Sala de lo Social del Tribunal Suprem de 18 de novembre de 1.999), perquè això suposaria la substitució del criteri objectiu del jutge d'instància d'acord amb els principis de concentració, immediació i oralitat que informen el procediment laboral recollits en l'article núm. 74 de la Llei processal laboral que aprecia els elements de convicció segons l'article 97.2 de la mateixa norma, que és un concepte més extens que el de mitjans de prova, ja que compren tan els mitjans de prova que enumera l'article 299 de la Llei d'Enjudiciament Civil com el comportament de les parts en el transcurs del procés i també les seves omissions, davant l'anàlisi de la part, lògicament parcial i interessada.

És per aquesta raó que la valoració dels fets correspon de forma exclusiva als jutges i tribunals en compliment de la funció judicial ordenada per l'article 2.1 de la Llei Orgànica del Poder Judicial i per l'article 117.3 de la Constitució Espanyola.

Raó que comporta que aquesta Sala Social del TSJ. de Catalunya de forma reiterada i constant ha mantingut, en aplicació de pacífica doctrina jurisprudencial de la Sala Social del Tribunal Suprem de 12 de març, 3, 17 i 31 de maig, 21 i 25 de juny i 10 i 17 de desembre de 1.990, i 24 de gener de 1.991 entre moltes d'altres, davant dictàmens mèdics contradictoris, si no concorren especials circumstàncies, s'ha d'estar a la valoració realitzada pel Magistrat o la Magistrada d' instància, ateses les facultats que li atorga l'article 97.2 de la Llei processal laboral ja citat, i l'article 348 de la Llei d'Enjudiciament Civil ja citat. La part recurrent no pot pretendre seleccionar y extreure dels diferents informes mèdics aquelles apreciacions que li interessin per a construir un quadre clínic residual adaptat al seu criteri.

Conseqüentment amb la normativa i doctrina jurisprudencial, la prova documental mèdica en què basa la modificació va ser examinada i valorada per la magistrada de la instància juntament amb la resta de proves i elements de convicció aportats per les parts al procés sense que observem cap error de fet greu, doncs com ja hem dit, la valoració de les limitacions funcionals per a desplegar una professió laboral és facultat judicial exclusiva, devent considerar i raonar quines proves de les practicades prevalen sobre d'altres i aporten major convenciment al òrgan judicial.

En conseqüència, desestimem aquest objecte del recurs.

Tercer. Denúncia de la infracció de l' article núm. 137.5 i subsidiàriament 137.4 de la Llei General de la Seguretat Social en relació al concepte i graus d'incapacitat permanent; i fa referència a la interpretació jurisprudencial del concepte legal de la incapacitat permanent absoluta o total. Fa l'anàlisi de les lesions severes segons el quadre patològic que ha postulat en el quart fet provat. Amb cita de doctrina i criteri jurisprudencial, manté que no es pot fer de pitjor condició la demandant degut a la professió de venedora de la ONCE. tal com aquesta Sala Social del TSJ. de Catalunya afirma en la Sentència de 13 de maig de 2014 davant del cas d'una venedora de cupons de la ONCE. i fa referència a que s'han de tenir en compte totes les patologies que s'han anat agreujant o han aparegut degut a la poliomièlitis d'origen d'abans d'arribar a l'edat laboral. Es a partir de 2010 que s'objectiva aquest agreujament i que les seqüeles que actualment pateix difereixen lògicament de les inicials degut a un agreujament progressiu amb quadre àlgic generalitat en els últims mesos. Les limitacions actuals impedeixen que es pugui dedicar a qualsevol altra activitat laboral amb rendibilitat normal en el mercat de treball fora de l'àmbit de l'activitat com a venedora de cupons de la ONCE., que actualment pel agreujament important tampoc pot desplegar, doncs la mobilitat i deambulació causen dolor i fatiga generalitzada. Conclou que, independentment del tipus de contracte, s'ha de valorar el seu quadre mèdic acreditat, de forma que es troba impedida per exercir qualsevol professió o ofici. A més de les limitacions funcionals en sentit estricte que impedeixen la mobilitat i la deambulació, un factor de limitació són les àlgies permanents i la fatiga generalitzada inclús amb dificultats de respiració i mala tolerància als canvis ambientals de temperatura. Àlgies que també provoquen alteracions de la son. Les àlgies són conseqüència de la escoliosi dorsal i lumbar i de l dorsàlgia crònica, coxartrosi i severa artrosi, amb inestabilitat de la marxa.

Les patologies en relació a la professió de venedora de cupons durant un jornada de vuit hores en posició estàtica, i sense poder utilitzar amb normalitat el transport

publíc , meriten que se li reconegui la incapacitat permanent absoluta postulada, tal com la Sala s'ha pronunciat en supòsit pràcticament idèntic quant a les lesions de poliomièlitis i les seves conseqüències físiques i neurològiques en persona venedora de cupons de la ONCE. Cita doctrina jurisprudencial per mantenir que la múltiple patologia ossi articular i muscular causada per la síndrome post pòlio amb inestabilitat a la marxa i a la mobilitat lumbar, agreugen el dolor intens d'origen per plurifactors degut a la concurrència de les seqüeles, que s'han de valorar totes en el seu conjunt i no per si mateixes.

La doctrina jurisprudencial de la Sala Social del Tribunal Suprem (SSTS. de 23 i 27 de febrer i de 14 de juny de 1990, de 10 i 6 de gener de 1991 per totes) sobre la interpretació i aplicació de l'article 137.5 i 4 de la Llei General de la Seguretat Social, que defineix la Incapacitat permanent Absoluta i Total, vigent per la Disposició Transitòria cinquena bis de la Llei General de la Seguretat Social (R Decret Legislatiu 1/1994), la qual es remet als graus d'incapacitat de la normativa anterior, manté que la qualificació d'incapacitat absoluta suposa la impossibilitat relativa d'executar un treball retribuït encara que sigui sedentari, i que la qualificació de la incapacitat permanent total suposa la impossibilitat de dur a cap les fonamentals tasques de la professió habitual encara que pugui desplegar una professió lleugera o sedentària, i entén que, tot i que funcionalment pugui dur a terme una professió, ha d'existir limitació per a la seva realització en les mateixes condicions de rendibilitat que qualsevol altre treballador en el mateix lloc de treball, ja que el treball assalariat comporta no solsament la possibilitat d'efectuar qualsevol tasca, sinó la de dur-la a terme amb un mínim de professionalitat, rendiment i eficàcia, en règim de dependència d'un empresari durant la jornada laboral, amb subjecció a l'horari i les demés exigències que comporta la integració en l'àmbit organitzatiu d'una empresa, dintre de l'ordre preestablert i en interrelació amb les tasques dels altres treballadors, atès que no es pot pensar que dintre del camp ampli de les relacions laborals n'existeixi alguna que no exigeixi aquests mínims de dedicació, diligència i atenció indispensables també en l'ofici més simple i en la última de les categories professionals a no ser que es produeixi un vertader afany de sacrifici per part del treballador i un grau intens de tolerància per part de l'empresari, ja que en cas de no ser coincidents, no es poden considerar relacions normals laborals les que pateixin d'aquestes carències, atès que és inqüestionable que el treballador ha d'oferir uns rendiments socialment acceptables. De manera que la inhabilitació per al treball habitual o també per al sedentari, és respectivament, total o absoluta quan la possibilitat de dur-lo a terme amb les exigències mínimes d'eficàcia, continuïtat i disciplina que exigeix qualsevol activitat laboral productiva son utòpiques.

O sigui, aquestes normes exigeixen l'objectivació d'unes lesions que per la seva pròpia gravetat comportin determinades limitacions a qui les pateix, i que aquestes limitacions, en aquest cas físiques , en posar-se en relació amb les exigències del treball propi de la professió de la persona afectada, determinin la seva ineptitud per a continuar duent a terme aquelles tasques principals o fonamentals de la professió en les condicions de exigència de rendibilitat pròpia del treball per compte d'altre (SSTS. IV de 23 i 27 de febrer i 14 de juny per totes). En el cas de la incapacitat permanent total en la qual el recurrent es deté en el recurs, la limitació s'ha de referir a la professió habitual, per la qual cosa cal declarar el esmentat grau d'incapacitat quan les lesions o seqüeles impedeixin, en aquest cas de la Incapacitat Total postulada, el desenvolupament de les tasques pròpies de l'activitat habitual amb la

professionalitat, dedicació i constància que la relació laboral exigeix.

En el cas present la relació fàctica no ha set modificada i ens remetem a les seqüeles que pateix derivades de la poliomièlitis amb paràlisi de la cama esquerra en el seu origen, que amb els anys requereix bitutor i croses, fonamentalment a partir de 2010 segons consta en les dates del informes mèdics dels traumatòlegs del Centre mèdic Teknon i del Hospital General de Catalunya que han anat atenent i controlant el seu procés. La poliomièlitis ha evolucionat per l'artrosi greu del maluc dret, i cubital bilateral per ús de bastons o croses. Ha provocat pèrdua de força a les extremitats, amb dolor generalitzat per les postures forçades del cos.

Contràriament a la conclusió de la magistrada de la instància, considerem que el conjunt del quadre actual de la malaltia ha empitjorat, de forma que les limitacions funcionals importants que presenta impedeixen la funció de venedora de cupons de la ONCE., professió que ha pogut desplegar al llarg dels anys i fins ara. El treball a la ONCE. ja comporta una discapacitat important derivada de la poliomièlitis infantil, que amb l'edat evoluciona forçosament agreujant-se degut a les postures forçades del cos i extremitats per poder deambular o bipedestar o per qualsevol mobilitat del cos, amb els conseqüents efectes degeneratius artròssics, i pèrdua de força en totes les extremitats.

Partim de la professió de venedora de la ONCE. que per si mateixa parteix de les limitacions funcionals greus i de discapacitat física important per moure's i desplaçar-se. O sigui que l'estat de salut de la demandant que presta serveis en lloc de treball adaptat per a les persones discapacitades a fi de poder quedar inserida socialment pel un treball específic i adequat que li reporti un sou i les corresponents prestacions del sistema de la seguretat social, "no es pot fer de pitjor condició en la valoració de les malalties patides, que les d'una tercera persona que amb la mateixa situació invalidant no hagués fet l'esforç de treball i d'integració social i la malaltia fos posterior", tal com afirmem en la nostra STSJ. de Catalunya de 13 de mai de 2014 que cita la recurrent, tenint en compte que el Segon paràgraf de l'article núm. 136 de la Llei General de la Seguretat Social estableix que les reduccions anatòmiques o funcionals existent en la data de l'afiliació de la persona interessada en la Seguretat Social no impediran la qualificació de la situació d'incapacitat permanent quan es tracti de persones discapacitades i amb posterioritat a l'afiliació aquelles reduccions s'han agreujat provocant per si mateixes o en concurrència amb noves lesions o patologies una disminució o anul·lació de la capacitat laboral que tenia en el moment de la seva afiliació.

Atenint-nos al conjunt de l'estat de salut de la demandant, és obvi que el quadre s'ha agreujat objectivament en el seu conjunt i no solament per raó cronofisiològica sinó degut a les postures i alteracions funcionals del cos degudes a la paràlisi de molt petita de l'extremitat inferior esquerra, des de les lesions i limitacions que presentava en el moment de la seva afiliació inicial al sistema de la Seguretat Social fins el conjunt de patologies que presenta en el moment del inici de l'expedient administratiu d'incapacitat, tal com estableix l'article núm. 136,1 de la LGSS..

En supòsits de poliomièlitis infantils com és el cas present, a més de la limitació funcional pròpia de paràlisi de l'extremitat esquerra, es produeix els efectes i

repercussió d'aquella lesió originària com l' artrosi greu de maluc dret , afectació nervi cubital bilateral per us de dos bastons o crosses, pèrdua de força en totes les extremitats, i conseqüentment és òbvia la mobilitat inestable dolorosa que presenta, perquè la postura corporal forçada per compensar la paràlisi de l'extremitat origina i exacerba les patologies ossi articulars en els segments del raquis i de les articulacions superiors i inferiors, produint deformació corporal i àlgies.

La Sala entén que la demandant no pot dur a cap els requeriments de les fonamentals tasques de la seva professió de venedora de la ONCE., que requereix una certa mobilitat sense patiment per desplaçar-se i deambular, i agilitat i mínima força a les mans per despatxar i cobrar les butlletes de loteria, així com canvis de postura sovintejats per alleugerir les àlgies corporals i de les extremitats, encara que considerem que es pot dedicar a una tasca lleugera mes adequada a les seves limitacions, els requeriments de la qual no exigeixi estatisme ni bimanualitat constant i permanent.

En conseqüència estimem la pretensió subsidiària i declarem que la demandant es troba afecta d'una incapacitat permanent total per a la seva professió de venedora de cupons de la ONCE., perquè es compleixen els requisits establerts en l'article núm. 137, 4 de l Llei General de la Seguretat Social, podent dedicar-se a activitat lleugera, que comporti canvis de postura corporal i que no exigeixi la bimanualitat constant, de manera que haurem de condemnar el Institut Nacional de la Seguretat Social a abonar la corresponent prestació del 75% de la base reguladora de 1.963,02 euros amb efectes de 10 de maig de 2013, condicionada al cessament de la demandant en el treball, mes les millores i revaloritzacions que corresponguin.

Atesos els fonaments jurídics precedents ,

DECIDIM

Estimar en part el recurs de suplicació plantejat per la Sra. contra la Sentència de 3 d'octubre de 2014 dictada pel Jutjat Social núm. 22 de Barcelona en el procediment núm. que revoquem.

Declarar que la demandant es troba afecta d'una incapacitat permanent total per a la seva professió de venedora de cupons de la ONCE., i

condemnar el Institut Nacional de la Seguretat Social a abonar la corresponent prestació del 75% de la base reguladora de 1.963,02 euros mensuals amb efectes de 10 de maig de 2013, condicionada al cessament de la demandant en el treball, mes les millores i revaloritzacions que corresponguin en dret.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i expediu-ne un testimoniatge que quedarà unit al rotlle. Incorporeu l'original al llibre de sentències corresponent.

Aquesta resolució no és ferma i es pot interposar en contra recurs de cassació per a la unificació de doctrina, davant la Sala Social del Tribunal Suprem. El dit recurs s'haurà de preparar mitjançant escrit amb signatura d'Advocat i adreçat a aquesta

Sala on s'haurà de presentar en el termini dels deu dies següents a la notificació, amb els requisits establerts a l'Art.221 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social.

Així mateix, de conformitat amb allò disposat l'article 229 del text processal laboral, tothom que no ostenti la condició de treballador o drethavent o beneficiari del règim públic de la Seguretat Social, o no gaudeixi dels beneficis de justícia gratuïta legalment o administrativa reconeguts, o no es trobi exclòs pel que disposa l'article 229.4 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social, consignarà com dipòsit al moment de preparar el recurs de cassació per unificació de doctrina la quantitat de 600 euros en el compte de consignacions que la Sala té obert en el BANC SANTANDER , en l'Oficina núm 2015 situada a la Ronda de Sant Pere, núm. 47 de Barcelona, n° 0965 0000 66, afegint a continuació els números indicatius del recurs en aquest Tribunal.

La consignació de l'import de la condemna, d'acord amb el que disposa l'art. 230 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social, quan així procedeixi, s'efectuarà en el compte que aquesta Sala té obert en l'oficina bancària esmentada al paràgraf anterior, amb el núm. 0965 0000 80, afegint a continuació els números indicatius del Recurs en aquest Tribunal, i havent d'acreditar que s'ha fet efectiva al temps de preparar el recurs en aquesta Secretaria.

Així ho pronunciem, ho manem i ho signem.

PUBLICACIÓ. Avui, la Magistrada ponent ha llegit i publicat la sentència. En dono fe.

www.TribunalMedico.com